

DAWICA (1) *sb f*

Pierwsze a jasne.

sg G dawice. ◇ [I dawicą].

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Choroba gardła: Chceźli prožen być dāwice Pal ná popioł Iáftkolice SienLek 82.

[Szereg: »dawica albo śliniogorz«: DAwicą álbo ślinogorzem/ zwykli zwác Polacy/ wrzod ktory w gárdle zálega/ á połykaniu bárzo szkodzi. SienHerb 519 (Linde).]

Synonim: ślinogorz.

TK